

Chương thứ 5

NGÔI NHÀ BIẾT ĐI

Ngoài cửa quả nhiên có căn nhà gỗ nhỏ.

Phía trước căn nhà gỗ có cầu thang nhỏ, Phong Tứ Nương kéo tay Thảm Bích Quân đi lên bậc thang, bước vào một cái cửa hẹp.

Trong nhà rất nhỏ, nhưng rất sạch.

Phong Tứ Nương đóng cửa lại, rồi mới thở phào một hơi dài, nàng bỗng phát giác nơi đây quả nhiên là chốn thích hợp cho đám đàn bà nói chuyện thì thầm với nhau, dù một người đàn ông nào to gan tới đâu, mặt dày tới đâu, cũng không dám bước vào đây.

Nàng đóng cửa lại rồi, nhin không nổi cười nói:

- Bây giờ mình tha hồ muốn nói gì thì nói, chẳng sợ bị ai nghe.

Thảm Bích Quân hỏi:

- Chị ... chị muốn nói chuyện với tôi ?

Phong Tứ Nương cười nói:

- Có tý chuyện muốn nói với chị, nhưng nếu chị gấp thì tôi chờ chị trước đã ...

Trong phòng có một chiếc hộp bằng gỗ, trên đó có chiếc nắp viền vàng.

Thảm Bích Quân càng đỏ mặt, đầu cúi xuống càng thấp, cứ đứng nhìn cái nắp xem ra dễ nhìn đó ngơ ngẩn.

Phong Tứ Nương nói:

- Mau thôi, nơi đây không có gì thối nhưng hơi ngột.

Thảm Bích Quân rút cuộc lấy hết can đảm áp ứng:

- Nhưng chị ... chị ...

Phong Tứ Nương bật cười, nàng cũng đã hiểu ra:

- Có phải chị muốn tôi ra ngoài ?

Thẩm Bích Quân đỏ mặt, gật gật đầu.

Phong Tứ Nương cười nói:

- Tôi cũng là đàn bà, chị sợ gì ? Không lẽ tôi quay đầu đi không được sao ?

Thẩm Bích Quân cắn môi, lấy thêm can đảm nói:

- Không được.

Nàng nằm mơ cũng không nghĩ tới lúc mình sẽ làm chuyện đó trước mặt người khác.

Phong Tứ Nương nhìn biểu tình trên gương mặt nàng, nhin không nổi muốn cười lớn lên.

May mà nàng nhin được, chỉ thở nhẹ một hơi, nói:

- Được, tôi ra đây, nhưng chị phải nhanh lên tý nhé, tôi còn có chuyện muốn nói cho chị biết.

Nàng mở then cài, thò tay đẩy cửa ra.

Nàng sững sờ ở đó.

Cái cửa bây giờ chẳng còn mở được.

Không lẽ có người ở ngoài khóa cửa lại, tính nhót hai người trong đó ?

Cái trò đùa cợt này thật không ra cái thể thống gì.

Phong Tứ Nương đang cảm thấy vừa tức vừa buồn cười, bỗng nhiên phát giác ra, căn nhà đang di động.

Căn nhà đang di động về phía trước, không những vậy mà còn rất nhanh.

Căn nhà này hình như biết đi.

Cửa vẫn chưa mở ra được, bất cứ dùng cách gì cũng mở không ra.

Lòng bàn tay của Phong Tứ Nương ướt đẫm mồ hôi lạnh, nàng đã phát hiện ra, đây không phải là trò đùa.

Trừ cánh cửa ra, căn nhà không có lấy một cửa sổ.

Chỗ nhà xí của đàn bà, vốn phải là nơi kín đáo.

Phong Tứ Nương cắn chặt răng, xô mạnh vào cửa, cánh cửa làm bằng gỗ, đáng lý ra bị nàng xô mạnh như vậy, phải lập tức vỡ tan ra nhiều mảnh.

Nào ngờ, cánh cửa không phải làm hoàn toàn bằng gỗ, trong gỗ còn có một tầng thép.

Nàng xô mạnh cửa, cửa không bật ra, mà ngược lại nàng xém bị ngã nhào.

Gương mặt của Thảm Bích Quân bắt đầu đã trắng bệch ra, nàng nhin không nổi cất tiếng hỏi:

- Thế này nghĩa là gì ?

Phong Tứ Nương rớt cuống thở ra một hơi, nói:

- Xem ra, tôi bị người ta gạt rồi.

Thảm Bích Quân hỏi:

- Bị ai gạt ?

Phong Tứ Nương hần học đáp:

- Đương nhiên là bị một người đàn bà gạt, người đàn ông gạt được tôi hình như chưa sinh ra.

Thảm Bích Quân hỏi:

- Người đàn bà đó là ai ?

Phong Tứ Nương đáp:

- Hoa Như Ngọc.

Thẩm Bích Quân hỏi:

- Hoa Như Ngọc là ai ?

Phong Tứ Nương đáp:

- Là chồng của tôi.

Thẩm Bích Quân ngăn người ra.

Nàng trước giờ rất ít biểu lộ thái độ kinh hãi trước mặt người khác, nhưng bây giờ, biểu tình trên mặt của nàng hình như đang nhìn một người chắc chắn là điên loạn.

Phong Tứ Nương nói:

- Tôi bị chồng tôi gạt, chồng tôi lại là đàn bà ...

Nàng lại thở ra, cười khổ nói:

- Tôi xem chị nghĩ tôi điên phải không ?

Thẩm Bích Quân không hề phủ nhận.

Phong Tứ Nương nói:

- Nàng ta muốn tôi đem chị lại đây, muốn tôi nói cho chị biết hai lão già kia không phải là người tốt.

Thẩm Bích Quân hỏi:

- Họ không phải người tốt ?

Phong Tứ Nương nói:

- Bởi vì, bọn họ muốn dùng chị làm mồi, như con cá lớn là Tiêu Thập Nhất Lang.

Nàng cười khổ, nói tiếp:

- Bây giờ tôi mới biết, tôi mới là con cá lớn ngu như lợn, bị nàng ta câu như bõn.

Thẩm Bích Quân thở nhẹ ra, nói:

- Hai vị tiền bối ấy không phải là người xấu, hai năm nay, nếu họ không chiếu cố cho tôi, tôi ... tôi cũng không sống nổi tới bây giờ.

Phong Tứ Nương nói:

- Nhưng bọn họ đối với Tiêu Thập Nhất Lang ...

Thẩm Bích Quân nói:

- Họ đối với Tiêu Thập Nhất Lang cũng không có ác ý, lúc còn ở Ngoạn Ngẫu Sơn trang, bọn họ vẫn ngấm ngầm bang trợ anh ấy, bởi vì, bọn họ cũng là nạn nhân của Tiêu Dao Hầu.

Tuy nàng đã ráng hết sức tự kềm chế mình, nhưng lúc nhắc đến tên Tiêu Thập Nhất Lang, cặp mắt mỹ lệ của nàng bất giác lộ vẻ bi thương vô tả.

Kỷ niệm vừa cay đắng vừa ngọt ngào ấy, làm sao nàng quên được ?

Hai năm nay, có ngày nào nàng không nghĩ đến y ? Có giây phút nào nàng không nghĩ đến y ?

Nàng nghĩ muốn vỡ nát trái tim, vỡ tan từng mảnh, vỡ thành ngàn ngàn vụn vụn mảnh ...

Máu của y, mồ hôi của y, tấm lòng nghĩa hiệp, nhu tình mật ý của y, cặp mắt vừa to vừa sáng của y.

- Tiêu Thập Nhất Lang, bây giờ anh đang ở đâu ?

Nàng nhắm chặt mắt lại, hai hàng lệ trong suốt trào ra như những hạt trân châu.

Phong Tứ Nương ngần ngừ nhìn nàng, nàng biết trong lòng Thẩm Bích Quân đang nghĩ gì, bởi vì, trong lòng nàng cũng đang nghĩ tới cùng một người.

- Không lẽ chị cũng không thấy y ở đâu ? Cũng không nghe gì về y ?

Nàng muốn hỏi câu đó, mà hỏi không ra lời.

Thật tình nàng không muốn hỏi nữa, nàng không nỡ làm Thẩm Bích Quân đau lòng.

- Hôm ấy tôi chạy theo Tiêu Thập Nhất Lang, nhưng tôi tìm không ra anh ấy.

Câu nói đó Thẩm Bích Quân cũng không nói ra miệng.

Giọng nói của nàng đã trở thành nghẹn ngào, cổ họng nàng tắc nghẽn.

... Tiêu Thập Nhất Lang, người có biết nơi đây có hai người đàn bà si tình đang nhớ người, nhớ muốn vỡ tan cả trái tim thành trăm ngàn mảnh vụn.

... Tiêu Thập Nhất Lang, tại sao người còn chưa trở về.

Căn nhà vẫn còn di động, càng lúc càng nhanh.

Phong Tứ Nương bỗng nhiên cười nói:

- Người ta lại đây đi phương tiện, mình thì lại đây khóc lóc, chị thấy có buồn cười không ?

Nàng cười âm cả lên, hình như cả đời chưa bao giờ gặp chuyện gì buồn cười như vậy.

Nhưng có ai biết trong tiếng cười âm vang đó, dấu diếm bao nhiêu là cay đắng, bao nhiêu là nước mắt ?

Một người đang lúc bị thương, cũng nên nghĩ cách cho mình cười lên một tiếng, nhưng tiếc là trên đời này có bao nhiêu người có dũng khí làm được như vậy.

Thẩm Bích Quân nhin không nổi, ngẩng đầu lên nhìn nàng chăm chú.

Bây giờ biểu tình trên gương mặt nàng không còn như đang nhìn một người điên, nàng biết hiện giờ người mình đang nhìn là một người đàn bà rất khả ái, khả kính.

Phong Tứ Nương cũng đang nhìn nàng lại, nàng bỗng nhiên nói:

- Chuyện buồn cười như vậy, tại sao chị không cười với tôi cho vui ?

Thẩm Bích Quân cúi đầu nói:

Tôi ... tôi cũng muốn cười chứ, nhưng tôi cười không được.

Chỗ khả ái của nàng, cũng chính vì nàng cười không được.

Chỗ khả ái của Phong Tứ Nương, cũng chính là vì nàng cười được.

Bọn họ vốn là hai người đàn bà không giống nhau, nhưng tình cảm của hai người lại cùng một kiểu chân thành, vĩ đại.

Một người đàn bà có thể vì ái tình mà quên đi tất cả, nàng chính là một người đàn bà vĩ đại.

Phong Tứ Nương trong lòng đang than thở.

Nàng mà là Tiêu Thập Nhất Lang, nàng cũng sẽ vì người đàn bà mỹ lệ và si tình này mà chết như không.

Nàng nhin không nổi, thò tay ra vuốt nhẹ mái tóc mềm mại của Thẩm Bích Quân, dịu dàng nói:

- Chị đừng buồn gì cả, chúng ta nhất định không bao lâu nữa sẽ gặp y.

Thẩm Bích Quân nhin không nổi lại ngẩng đầu lên nói:

- Thật sao ?

Phong Tứ Nương nói:

- Hoa Như Ngọc nhất định tính lợi dụng mình làm áp lực Tiêu Thập Nhất Lang, nàng ta nhất định sẽ cho Tiêu Thập Nhất Lang hay mình đã nằm trong tay nàng ta.

Thẩm Bích Quân hỏi:

- Chị nghĩ y sẽ lại tìm mình không ?

Phong Tứ Nương đáp:

- Y nhất định sẽ lại.

Thẩm Bích Quân nói:

- Nhưng Hoa Như Ngọc ...

Phong Tứ Nương cười nói:

- Chị khỏi sợ nàng ta, nàng ta làm được gì mình mà sợ ? ... Nói gì thì nói, nàng ta cũng chỉ là một người đàn bà ...

Ngoài mặt nàng đang cười, trong lòng đang nặng trĩu.

Bởi vì, nàng biết đàn bà đối phó đàn bà, có lúc còn đáng sợ hơn đàn ông.

Nàng thật tình không nghĩ ra được Hoa Như Ngọc sẽ đối phó bọn họ bằng cách gì, thậm chí nàng cũng chẳng dám nghĩ tới.

Chính ngay lúc đó, căn nhà biết đi bỗng ngừng lại.

Căn nhà rớt cuộc cũng nằm yên.

Phía ngoài vẫn không có một tiếng động gì.

Trong phòng rất ngộp, cây đèn treo trên vách lúc này bỗng nhiên cũng tắt ngúm.

Bốn bề bỗng nhiên biến thành tối mịt, ngay cả người đối diện cũng nhìn không thấy.

Phong Tứ Nương cảm thấy mình bỗng nhiên lọt vào một phần mộ kín mít không có chỗ hở, ngộp đến nỗi không muốn thở ra hơi.

Nàng đâm ra hy vọng ngược lại căn nhà sẽ di động tiếp.

Nhưng căn nhà chết tiệt này, lúc nên đứng yên thì cứ di động, lúc nên động thì ngược lại cứ im lìm một chỗ.

Phong Tứ Nương đột nhiên bật cười, người ta đến lúc muốn khóc cũng không được, nàng vẫn cứ cười.

Nàng cười nói:

- Bây giờ tôi chẳng thấy được chị nữa, chị cũng nên thoải mái thôi.

Thẩm Bích Quân không mở miệng.

Phong Tứ Nương nói:

- Chị mà nín kiêu đó, không chừng có chuyện không tốt đó.

Thẩm Bích Quân cũng còn chưa mở miệng.

Phong Tứ Nương thở ra, bỗng có người đang cười ngặt nghẹo nói:

- Đây là hoàng đế không vội, thái giám đã vội muốn chết, người ta không gấp, chị gấp cái gì ?

Giọng nói chườn vào từ bên trên xuống, lúc tiếng nói vọng vào, gió cũng đã lọt vào luôn.

Phía trên nóc bỗng mở ra một cái cửa sổ, cửa sổ có một cặp mắt trong sáng đang nhìn xuống.

- Tâm Tâm!

Tâm Tâm còn đang cười ngặt ngoẽo không ngớt.

Phong Tứ Nương tức quá muốn nhảy lên móc đi cặp mắt cô ta.

Tâm Tâm cười nói:

- Bên trên này trời gió dữ quá, các chị trong này nhất định ẩm áp lắm.

Phong Tứ Nương cắn chặt răng nói:

- Ngươi cũng muốn xuống đây cho ẩm áp một tý ?

Thâm Tâm thở ra nói:

- Tiếc là em xuống không được.

Phong Tứ Nương hỏi:

- Người không biết mở cửa sao ?

Tâm Tâm nói:

- Chìa khóa ở chỗ công tử đó, trừ ông ta ra, không ai mở được cửa.

Phong Tứ Nương nhin tức không nổi hỏi:

- Hắn đâu ?

Tâm Tâm nói:

- Ông ta còn chưa về tới.

Phong Tứ Nương hỏi:

- Tại sao còn chưa về ?

Tâm Tâm nói:

- Bởi vì ông ta còn bận giúp người ta tìm các chị, ông ta không muốn người ta biết, chính ông ta đưa các chị đi.

Phong Tứ Nương hỏi:

- Hắn tính làm gì bọn ta ?

Tâm Tâm nói:

- Ông ta bảo tôi đem các chị về nhà trước.

Phong Tứ Nương hỏi:

- Về nhà ai ?

Tâm Tâm nói:

- Đương nhiên là nhà của bọn em.

Phong Tứ Nương hỏi:

- Nhà của bọn người ?

Tâm Tâm cười khẻ nói:

- Nhà của công tử, cũng là của phu nhân đó thôi.

Phong Tứ Nương hỏi:

- Chúng ta đi bằng cách nào ?

Tâm Tâm nói:

- Đi bằng xe.

Phong Tứ Nương hỏi:

- Người không dám thả bọn ta ra, làm sao bọn ta đi xe ?

Tâm Tâm nói:

- Bây giờ chúng ta đang đi xe đấy.

Phong Tứ Nương hỏi:

- Các người đem căn nhà này bỏ trên xe ?

Tâm Tâm nói:

- Chiếc xe lớn tám con ngựa kéo, vừa nhanh vừa gấp, không quá ba ngày, mình sẽ về đến nhà.

Phong Tứ Nương hỏi:

- Những ba ngày mới tới nơi ?

Tâm Tâm nói:

- Tôi đã là ba ngày.

Thảm Bích Quân bỗng nhiên rên lên một tiếng, cả người nàng bỗng rũ xuống.

Không ai nhin nổi ba ngày không phương tiện, nhưng muốn nàng làm chuyện đó trước mặt người khác không khác gì muốn giết nàng.

Phong Tứ Nương rút cuộc nhin không nổi la toáng lên:

- Không lẽ người muốn chúng ta ở trong cái hộp sắt này ba ngày trời ?

Tâm Tâm nhĩn nha nói:

- Thật ra trong hộp sắt cũng chẳng có gì là không tốt, các chị đói, em đem đồ ăn ngon lại, các chị khát, trên xe không những có nước, còn có rượu.

Phong Tứ Nương đột nhiên vui vẻ lại, nàng hỏi:

- Có bao nhiêu rượu ?

Tâm Tâm hỏi lại:

- Chị muốn bao nhiêu ?

Phong Tứ Nương lại hỏi:

- Có rượu gì ?

Tâm Tâm hỏi lại:

- Chị muốn uống loại gì ?

Phong Tứ Nương nói:

- Được, người mau đem lại cho bọn ta hai mươi cân rượu Hoa Điêu để lâu năm.

Nhất túy giải thiên sầu.
(Một cái say quên đi ngàn nỗi buồn)

Có khi, say quá thật so với tỉnh có đỡ đi phần nào.

Hai mươi cân Hoa Điêu lâu năm, để trong năm sáu giỏ tre, từ trên nóc hạ xuống, còn có bảy tám thứ đồ nhắm rượu.

Giỏ tre rất lớn, mỗi giỏ ít nhất cũng ba cân.

Phong Tứ Nương đưa giỏ rượu qua cho Thảm Bích Quân nói:

- Nhất túy giải thiên sầu, nếu không say, ba ngày trời chỉ sợ khó mà qua nổi.

Thảm Bích Quân ngần ngừ, rút cuộc cũng đưa tay ra đón lấy.

Phong Tứ Nương hỏi:

- Uống hết giỏ rượu này, chị say chưa ?

Thảm Bích Quân đáp:

- Không biết.

Phong Tứ Nương cười nói:

- Thì ra chị cũng biết uống vài ly đấy, thật nhìn không ra.

Thảm Bích Quân gượng cười nói:

- Lúc tôi còn nhỏ lão Thái quân gọi tôi lại bồi bà uống rượu.

Phong Tứ Nương hỏi:

- Chị say lần nào chưa ?

Thảm Bích Quân gật gật đầu.

Phong Tứ Nương cười nói:

- Đương nhiên là say rồi, thường ở một bên cái tên quỷ rượu ấy, có muốn không say cũng không được.

Thảm Bích Quân cúi đầu, lòng nàng hình như lại bị kim đâm nhói lên.

Nàng say rượu hai lần, lần nào cũng vì Tiêu Thập Nhất Lang.

Nàng lại phảng phất như nghe được tiếng ca bi thương và thê lương của y, phảng phất như thấy y đang cầm dũa gõ vào ly cất tiếng ca:

- Mộ xuân tam nguyệt, thảo hoan thảo trường
Thiên hàn địa đông, vãn thù tư lang ?
Nhân giai lân dương, lang độc bi thương
Thiên tâm nan trắc, thế tình như sương.

...

- Tiêu Thập Nhất Lang, anh không còn bên tôi, trên đời này có ai hiểu được nỗi thống khổ và tịch mịch của anh ?

Thẩm Bích Quân bỗng nhiên đưa giỏ lên cao, nghiêng giỏ xuống đổ rượu ừng ực vào miệng.

Một người thực nữ như nàng, đáng lý ra không nên uống rượu như vậy, nhưng bây giờ ...

Mặc kệ nó! Mặc kệ thực nữ hay không thực nữ!

Cả đời nàng, không phải đã bị hai tiếng thực nữ hại cho tan tã sao, đến nỗi nàng không dám yêu, cũng không dám hận, hại nàng phải chịu khổ hết sức, ủy khúc hết sức, cũng không dám thổ lộ một lời với ai.

Nàng nhìn Phong Tứ Nương, bỗng nhiên cười ngặt ngoẽo lên nói:

- Chị không phải là kẻ thực nữ.

Phong Tứ Nương thừa nhận:

- Không, trước giờ tôi chưa từng nghĩ đến chuyện làm một người thực nữ.

Thẩm Bích Quân nói:

- Vì vậy chị sống thoải mái hơn tôi nhiều lắm.

Phong Tứ Nương cười nói:

- Tôi sống sung sướng hơn nhiều người lắm.

Nàng nói ngoài miệng như vậy, trong lòng thì đang tự hỏi mình:

- Mình sống có sung sướng hơn người khác không ?

Nàng cũng đưa một giỏ đồ ừng ực xuống miệng. Rượu thật là chua.

Một người sống có sung sướng hay không, cũng không phải tại nàng ta là thực nữ hay không.

Phong Tứ Nương nói:

- Một người sống mà thường thường nghĩ nói ra một tý, thì sẽ sung sướng hơn người khác.

Thẩm Bích Quân hỏi:

- Nếu chị là tôi, chị có nói ra được tý nào không ?

Phong Tứ Nương nói:

- Tôi ...

Nàng bỗng ngẩn người ra, thật tình nàng không biết nên trả lời như thế nào.

Thẩm Bích Quân lại cười nắc nẻ lên, cười chua chát còn hơn rượu, cười đau khổ còn hơn nước mắt.

Nhưng, nàng cứ vẫn cười hoài không ngớt.

Phong Tứ Nương bỗng nhiên hỏi nàng:

- Lần này chị tìm ra được Tiêu Thập Nhất Lang, chị có bắt chấp mọi chuyện đi lấy y không ?

Câu nói ấy lúc thường nàng sẽ không hỏi, nhưng bây giờ, nàng cảm thấy hỏi cũng không sao.

Thẩm Bích Quân còn đang cười không ngớt:

- Đương nhiên là tôi muốn lấy anh ấy, tại sao không thể lấy anh ấy ? Anh ấy yêu tôi, tôi yêu anh ấy, tại sao chúng tôi không thể ở chung một chỗ ?

Nàng vẫn cười không ngớt, đang cười bỗng hóa ra khóc, cuối cùng không biết là đang khóc hay đang cười.

Lần này tìm thấy Tiêu Thập Nhất Lang, nàng thật có lấy được y không ?

Nếu không lấy được, thì đi tìm làm gì ?

Tìm thấy rồi thì sao ? Không phải càng thêm đau khổ sao ?

Thẩm Bích Quân than dài một tiếng, kiếp người vốn có biết bao chuyện không sao làm gì được, có ráng đi tìm, chỉ tăng thêm phiền não.

Nhưng nếu không nghĩ tới thì cũng khổ vậy thôi.

Gặp nhau không bằng không gặp, gặp rồi thì sao ? Không gặp rồi thì sao ?

Phong Tứ Nương nói:

- Chị say rồi.

Thẩm Bích Quân nói:

- Tôi say rồi.

Thật tình đã say, say rất nhanh, một người thật tình muốn say, sẽ say rất nhanh, bởi vì, chưa say cũng làm bộ say rồi.

Điều nhất là, một người cứ làm bộ say thì, một hồi ngay cả y cũng không biết chắc mình đang say, hay đang giả say.

Phong Tứ Nương ngồi xuống, ngồi bệt ra đất:

- Tôi không thích Dương Khai Thái, vì y thật thà quá, ngớ ngẩn quá.

Thẩm Bích Quân nói:

- Tôi biết.

Phong Tứ Nương nói:

- Nhưng Hoa Như Ngọc không thật thà tí nào, không ngớ ngẩn tí nào.

Thẩm Bích Quân nói:

- Nếu nàng ta là đàn ông, chị có lấy không ?

Phong Tứ Nương nói:

- Không đâu.

Nàng bỗng nhiên phát hiện ra, nếu mình đã lỡ yêu một người nào rồi, thì dù người khác có hay hơn trăm lần, mình vẫn cứ khư khư yêu người đó.

Yêu, quả thật là một điều kỳ diệu, đã chẳng miễn cưỡng được, cũng chẳng giả vờ được.

Thẩm Bích Quân bỗng nhiên hỏi:

- Có phải chị cũng muốn lấy Tiêu Thập Nhất Lang không ?

Phong Tứ Nương cười nói:

- Chị sai rồi, dù đàn ông trên đời này chết hết rồi, tôi cũng chẳng lấy y.

Thẩm Bích Quân hỏi:

- Tại sao ?

Phong Tứ Nương nói:

- Tại vì, người y yêu là chị, không phải tôi.

Tuy nàng còn đang cười, nụ cười thật thê lương:

- Vì vậy, chị vốn là tình địch của tôi, đáng lý ra tôi phải giết chị.

Thẩm Bích Quân bật cười.

Hai người cười xòa với nhau, hai giỏ rượu lại uống vào, sau đó bọn họ chẳng còn biết mình đang làm gì, mình đang nói gì.

Trong mơ hồ, bọn họ hình như thấy có Tiêu Thập Nhất Lang, Tiêu Thập Nhất Lang bỗng biến thành Liên Thành Bích, bỗng nhiên lại biến ra Dương Khai Thái.

Hàng ngàn hàng vạn Tiêu Thập Nhất Lang, biến thành hàng ngàn hàng vạn Liên Thành Bích, Dương Khai Thái.

Về sau, tất cả mọi người bỗng biến thành chỉ một người ... Hoa Như Ngọc.

Hoa Như Ngọc mỉm cười, đứng trước mặt bọn họ, nụ cười đến ôn nhu, đến mê hồn.

Phong Tứ Nương xoay sở, tính đứng dậy, nhưng đầu nàng nhức như vỡ ra làm đôi, miệng thì khát và đắng.

Hoa Như Ngọc mỉm cười nói:

- Lần này các nàng quả thật say ngất, say ba ngày ba đêm.

Phong Tứ Nương không biết làm sao mình qua được ba ngày ba đêm, nhưng không biết so với biết chắc là hay hơn.

Hoa Như Ngọc nói:

- May mà các nàng đã về nhà được bình yên.

Phong Tứ Nương nhin không nổi buột miệng hỏi:

- Nhà ai ?

Hoa Như Ngọc nói:

- Đương nhiên là nhà của chúng mình.

Nàng ta cười càng thêm vẻ ôn nhu:

- Đừng quên nàng đã thừa nhận trước mặt nhiều người, nàng là vợ của ta, bây giờ có chối cũng khó mà chối cho xong.

Phong Tứ Nương hỏi:

- Ta chỉ muốn hỏi ngươi, ngươi muốn ta dụ Thẩm Bích Quân lại đây là có ý gì ?

Hoa Như Ngọc cười nói:

- Bởi vì, hai lão già ấy rất khó đối phó, ta chỉ đành phải dùng cách này mới mời được nàng ta.

Phong Tứ Nương hỏi:

- Người tính làm gì nàng ta ?

Hoa Như Ngọc hỏi lại:

- Nàng đoán xem ?

Phong Tứ Nương nói:

- Không lẽ người cũng muốn lấy nàng ta làm vợ ?

Hoa Như Ngọc cười nói:

- Đúng rồi, vợ cũng như tiền bạc, càng nhiều càng tốt.

Phong Tứ Nương bỗng nhiên bật cười lên:

- Người tự mình cũng là đàn bà, muốn bao nhiêu đó vợ để làm gì ?

Hoa Như Ngọc làm ra vẻ kinh hãi:

- Ta là đàn bà ? Ai nói ta là đàn bà ?

Phong Tứ Nương dĩ nhiên là càng kinh hãi:

- Người không phải ?

Hoa Như Ngọc cười nói:

- Đương nhiên là không phải, nếu ai nói ta là đàn bà, người đó điên rồi.

Phong Tứ Nương quả thật muốn điên, nhin không nổi la lớn:

- Người rốt cuộc là đàn ông hay đàn bà ?

Hoa Như Ngọc mỉm cười, bỗng nhiên mở tung quần áo ra:

- Nàng phải biết mới phải.

Hoa Như Ngọc chính là một người đàn ông, bất cứ ai, cũng có thể nhận ra, y là người đàn ông.

Trái tim của Phong Tứ Nương chìm xuống.

Hoa Như Ngọc mỉm cười nói:

- Lần trước, ta cố ý tại cái lúc khẩn yếu đẩy rút lui, chính là vì muốn cho nàng tin ta là đàn bà, nàng nghĩ ta mà là đàn ông, tới lúc đó không thể bỏ qua chuyện đó.

Phong Tứ Nương hần học nói:

- Người không những không phải là đàn bà, người không phải là con người.

Hoa Như Ngọc càng cười thêm khoan khoái:

- Chính vì nàng tin ta là đàn bà, mới chịu giúp ta đi tìm Thảm Bích Quân.

Thảm Bích Quân chẳng có tí phản ứng, cả người nàng hình như đã thành gỗ đá.

Hoa Như Ngọc cười nói:

- Nhưng lần này, ta sẽ không bỏ qua nàng đâu.

Phong Tứ Nương cắn răng nói:

- Ta đã từng gần như thành vợ của ngươi, ngươi còn muốn làm gì nữa ?

Hoa Như Ngọc nhần nha nói:

- Tuy nàng niên kỷ hơi lớn một tí, nhưng có chỗ nàng so với các cô thiếu nữ còn thú vị hơn nhiều.

Cặp mắt của y dán chặt ngay vào chỗ thú vị đó trên người Phong Tứ Nương, cặp mắt lom lom như đã coi Phong Tứ Nương không còn mặc tỳ áo quân gì trên người.

Phong Tứ Nương hận không thể móc cặp mắt đó ra ngay lập tức.

Hoa Như Ngọc cười lớn nói:

- Không những ta có một bà vợ đẹp như hoa như ngọc là nàng, ta còn có một vị đệ nhất mỹ nhân của võ lâm làm bà hai, diễm phúc của ta thật không nhỏ.

Cặp mắt của y đã chuyển qua người Thảm Bích Quân.

Gương mặt của Thảm Bích Quân không có tí biểu tình gì, nàng lạnh lùng nói:

- Ngươi đừng mơ.

Hoa Như Ngọc hỏi:

- Ta đừng mơ ?

Thảm Bích Quân nói:

- Ngươi chỉ cần đụng vào người ta một cái, là ta chết ngay.

Hoa Như Ngọc nói:

- Nàng chết không được đâu.

Thảm Bích Quân nói:

- Nếu vậy thì ta muốn ngươi chết.

Nàng đột nhiên vùng bàn tay lên, một nắm kim châm như mưa rào bay ra.

Kim châm nhà họ Thảm danh chấn thiên hạ, lừng danh là một trong tám thứ ám khí lợi hại nhất trong võ lâm. Bộ môn kim châm này, không những xuất thủ ảo diệu, mà còn hiểm độc phi thường, chỉ cần dính vào người, lập tức chui vào trong huyết quản, không quá nửa giờ, chất độc phát tác vào tim, thần tiên cũng không cứu cho sống được.

Chỉ tiếc Thảm Bích Quân là người thực nữ, thực nữ không thể nào hiểm độc được, thủ pháp kim châm gia truyền nhà họ Thảm, nàng chỉ học được hai chữ xảo diệu, không được chỗ hiểm độc, cũng chẳng được chỗ tốc độ.

- Phát ám khí ra mà không hiểm không nhanh, thì dù ám khí có lợi hại cách mấy tới tay cũng chẳng có ích gì.

Hoa Như Ngọc mỉm cười, nhẹ nhàng chuyển người qua, cả một trời kim châm bỗng nhiên biến mất, hiển nhiên y cũng là tay cao thủ về ám khí, so với Thâm Bích Quân còn cao minh hơn nhiều.

Phong Tứ Nương bỗng nhiên thở ra nói:

- Hắn không phải con người, chúng ta không đôi phó nổi hắn đâu.

Hoa Như Ngọc cười nói:

- Ta rất thích nàng, bởi vì không những nàng thông minh, mà còn có cái tài biết mình, đàn bà tự mình biết mình không nhiều.

Phong Tứ Nương nhoẽn miệng cười nói:

- Ngươi thật tình thích ta lắm sao ?

Hoa Như Ngọc nói:

- Đương nhiên rồi.

Phong Tứ Nương nói:

- Nếu vậy sao ngươi còn đi tìm đàn bà khác ? Ngươi không sợ ta ghen sao ?

Hoa Như Ngọc nói:

- Đàn bà mà ghen, là ta không thích nữa.

Phong Tứ Nương nói:

- Chỉ tiếc là bây giờ ngươi có không thích ta cũng đã quá trễ.

Hoa Như Ngọc hỏi:

- Sao ?

Phong Tứ Nương nói:

- Ta đã là vợ của người, đúng không ?

Hoa Như Ngọc nói:

- Đúng vậy.

Phong Tứ Nương nói:

- Bây giờ chúng ta vừa mới thành hôn, người đã vội đi tìm đàn bà khác, tương lai còn có gì nữa.

Hoa Như Ngọc hỏi:

- Nàng muốn ta thả cô ta ra ?

Phong Tứ Nương gật gật đầu nói:

- Chỉ cần người đừng đụng tới người đàn bà nào khác, ta chịu làm vợ người, còn không ...

Hoa Như Ngọc hỏi:

- Còn không thì sao ?

Phong Tứ Nương nói:

- Còn không, ta cũng biết cho người một cặp sừng, người có sợ không ?

Hoa Như Ngọc nói:

- Không sợ.

Phong Tứ Nương ngấn người:

- Người không sợ bị cạm sừng ?

Hoa Như Ngọc nói:

- Ta đã bị cạm sừng một lần rồi, thêm một cặp nữa thì có hề gì.

Biểu tình trên gương mặt của y rất kỳ quái, hình như vừa phẫn nộ, mà cũng đau khổ vô cùng.

Phong Tứ Nương nhìn y, nhin không nổi cất tiếng hỏi:

- Ai cho ngươi cầm sừng ?

Hoa Như Ngọc nắm chặt hai nắm tay, dần từng chữ một:

- Tiêu Thập Nhất Lang.

Hết chương 5